

Arrest

nr. 61 834 van 19 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE loco advocaat B. SOENEN en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger te zijn van Armeense origine. U werd geboren op X in de Armeense stad Talin. Op 2 december 2000 huwde u op traditionele wijze met S.(...) B.(...) (O.V. 6.758.294). Op 17 december 2000 liet u dit huwelijk ook officieel registreren in Talin. Sinds 2009 bent u lid van de Armeense oppositiepartij HHSh.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië hebt verlaten omwille van de problemen die uw man kreeg als gevolg van zijn politieke activiteiten voor de politieke partij HHSh. Zijn problemen begonnen nadat hij op 27 januari 2008 aanwezig was op een bijeenkomst waarbij Levon ter Petrosian de aanwezigen toesprak. Tijdens deze toespraak ontstond er een incident omdat een van de aanwezigen vloekte naar

Levon. De volgende dag werd uw man in verband met dit incident officieel bij de politie geroepen. Uw man werd door de politie urenlang vastgehouden en geslagen op verdenking van betrokkenheid bij dit incident, maar door middel van videobeelden over dit incident werd hij uiteindelijk vrijgepleit. Op 1 maart 2008 vielen de ordediensten uw huis binnen op zoek naar uw man, die zich op dat moment in Jerevan bevond. Na de presidentsverkiezingen was hij namelijk naar de hoofdstad getrokken om er de protestacties bij te wonen. De ordediensten doorzochten uw hele huis en namen verschillende documenten van uw man mee, waaronder zijn lidkaart van de HHSh. Die dag werd u tevens opgebeld door uw man die u inlichtte over de gebeurtenissen in Jerevan. Die avond stuurde hij uw neef naar Talin om u en de kinderen tijdelijk onder te brengen in Alaverdi. Nadat de noodtoestand opgeheven was, bracht uw neef jullie op verzoek van uw man terug naar Talin. Uw man leefde sinds 1 maart 2008 ondergedoken en in mei 2008 vluchtte hij naar uw grootmoeder in Oekraïne uit angst om gearresteerd te worden. Na zijn vertrek kwamen de ordediensten geregeld bij u over de vloer om naar uw man te informeren. Na drie maanden bekoelde de situatie en waren er lange tijd geen problemen meer. In mei 2009 keerde uw man daarom naar Armenië terug. Enkele dagen na zijn terugkeer werd hij bij de politie opgeroepen. Toen hij van het politiekantoor terugkeerde, was hij figuurlijk gebroken. In de periode die erop volgde bouwde hij zijn politieke activiteiten sterk af, al nam hij af en toe in het geniep nog deel aan een betoging. In 2010 kregen jullie opnieuw problemen. Uw man werkte als meubelmaker in het familiebedrijf, maar was echter niet geregistreerd. Lange tijd zorgde dit niet voor problemen omdat hij maandelijks zwiiggeld betaalde, maar in 2010 werd hij hiervoor beboet. Daarom besloot uw man zich alsnog te laten registreren. Maar deze registratie werd hem geweigerd. Korte tijd later viel de politie op een ochtend opnieuw bij jullie binnen op zoek naar uw man, die op dat moment naar Jerevan was om er goederen op te heen. Er ontstond een conflict tussen uw schoonbroer en een politieagent, dat er uiteindelijk toe leidde dat uw schoonbroer meegenomen werd naar het politiebureau. Toen hij na een paar uur vrijgelaten werd, kon u merken dat hij tijdens zijn vasthouding geslagen was. U belde naar uw man om hem op de hoogte te brengen en vroeg hem voorlopig niet naar huis te komen, wat hij ook deed. Op 14 juli 2010 gingen uw schoonbroer en schoonvader met de auto naar Jerevan om er een congres bij te wonen. Onderweg, ter hoogte van Ashtarak, versperden twee politiewagens hen de weg. Zowel uw schoonvader als schoonbroer werd meegenomen naar het politiebureau, niettemin de agenten eigenlijk op zoek waren naar uw man. Uw schoonvader werd korte tijd later vrijgelaten, maar uw schoonbroer bleef aangehouden en werd weggebracht. Een half jaar lang hadden jullie geen nieuws over hem. Uiteindelijk nam hij vanuit de gevangenis zelf contact op met uw man. Tien dagen na de aanhouding van uw schoonbroer vond er bij jullie een officiële huiszoeking plaats. De ordediensten waren op zoek naar geld en maskers, maar vonden niets. Op 1 september 2010 kreeg uw schoonmoeder het nieuws dat ze op 1 oktober 2010 verplicht ontslag diende te nemen als directrice van de kleuterschool, die ze al sinds de oprichting ervan leidde. Kort daarna werd ook de inschrijving van uw zoon in deze school geschrapt. Op 2 december 2010 moest de rechtszaak plaatsvinden tegen uw schoonbroer, die er valselijk van beschuldigd werd te hebben deelgenomen aan een groepsoverval. Maar de zaak werd uiteindelijk uitgesteld. Tot op heden heeft dit proces nog steeds niet plaatsgevonden aangezien de zitting telkens opnieuw verdaagd wordt. Niettemin uw man in het verleden steeds geweigerd had om Armenië te verlaten, besloot hij op verzoek van zijn broer uiteindelijk toch te vertrekken.

U verliet Armenië op 14 januari 2011. Samen met uw gezin reisde u met het vliegtuig naar Oekraïne, waar u korte tijd bij uw familie verbleef. Op 25 januari 2011 vertrokken jullie vanuit Oekraïne met een minibus naar België, dat u bereikte op 26 januari 2011. De volgende dag, op 27 januari 2011, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw man (CGVS, p. 8). U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p. 8). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, S.(...) B.(...) (O.V. 6.758.294), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, S.(...) B.(...) (O.V. 6.758.294), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, huwelijksakte, diploma, partijkaart van de HHSh en de geboorteaktes van uw kinderen) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw geboorteakte en huwelijksakte alsook de geboorteaktes van uw kinderen bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de problemen die uw man in Armenië gekend zou hebben. Uw diploma bevat louter informatie aangaande uw opleiding als

pedagoge. Uit uw partijkaart ten slotte blijkt enkel dat u sinds 2009 lid bent van de oppositiepartij HHSh, wat evenmin in twijfel getrokken wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar asielaanvraag verbindt aan deze van haar echtgenoot, S. B. Verzoekster voert tegen de bestreden beslissing dezelfde middelen aan als haar echtgenoot S. B.

2.2. De Raad heeft in het arrest nr. 61 833 van 19 mei 2011 aan verzoeksters echtgenoot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt en dat er nergens een individuele beoordeling werd gemaakt van zijn situatie. De bestreden beslissing is intern tegenstrijdig aangezien het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er enerzijds van uitgaat dat zijn leven in gevaar was of minstens kon zijn en dat anderzijds de elementen van verzoekers asielrelaas niet zwaarwichtig genoeg zijn om te kunnen spreken van vervolging, hetgeen een interne tegenstrijdigheid is.

2.2.1. Verzoeker dient aan te tonen dat er in zijn hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij een gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat zijn vrees actueel is, hetgeen betekent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing (artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet; zie ook: RvS 26 september 2008, nr. 186.532; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 74-75). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “gegronde vrees voor vervolging” het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong. De vrees van verzoeker moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij hem aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

Te dezen moet worden vastgesteld dat de huidige situatie in Armenië van dien aard is dat personen met het voorgehouden profiel van verzoeker geen vervolging dienen te vrezen. Deze bevinding is gestoeld op de bij het administratief dossier toegevoegde informatie (Cedoca subject related briefing van 14 oktober 2010: “Armenië, Beoordeling van de actuele vrees van politieke opposanten sinds de gebeurtenissen ivm de presidentsverkiezingen van februari 2008”, stuk 18 van het administratief dossier). Diverse goedgeplaatste bronnen, zoals de voorzitters van verschillende Armeense mensenrechtenorganisaties, van oppositiepartijen en hooggeplaatste overheidspersonen en buitenlandse diplomaten bevestigen unaniem dat personen met het door verzoeker voorgehouden profiel, i.e. betrokken bij de oppositie bij de verkiezingen van 19 februari 2008 en de evenementen van maart 2008, alsook hun familieleden, niets meer te vrezen hebben sedert maart 2009 omwille van deze betrokkenheid en geen aanhouding of gerechtelijke vervolging meer riskeerden, gezien de personen die in deze context gearresteerd moesten worden al eerder werden gearresteerd. Ook konden personen met bovenstaand profiel probleemloos naar Armenië terugkeren, daar ze geen enkel risico meer liepen. De voorzitter van de gezaghebbende mensenrechtenorganisatie, zijnde het Helsinki Committee of Armenia (HCA), bevestigde zelfs dat er behalve twee welbepaalde oppositiemilitanten geen enkele militant/activist of eenvoudige sympathisant van de oppositie door de autoriteiten werd gezocht in verband met de gebeurtenissen volgend op de presidentsverkiezingen van 2008.

Voormelde informatie van het Commissariaat-generaal geeft eveneens duidelijk aan dat politieke opposanten in verkiezingstijd aan intimidatie kunnen worden blootgesteld. Dit was het geval tijdens de gemeenteraadsverkiezingen van 31 mei 2009 en tijdens de tussentijdse verkiezing van 10 januari 2010.

Maar zodra de verkiezingen en de spanningen die ze met zich meebrengen voorbij zijn, wordt de situatie kalmer en worden opposanten niet politiek vervolgd. De enige situaties die een risico kunnen inhouden betreffen personen die actief deelnemen aan politieke acties. Deze geïsoleerde gevallen zijn zonder uitzondering bekend en worden breeduit aan het licht gebracht. Verzoeker brengt echter geen elementen bij die aantonen dat hij als een dergelijke uitzondering wordt beschouwd. Verzoeker weerlegt voormelde informatie, die door hem gekend is en waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich gesteund heeft, niet.

Wat betreft het document dat verzoeker aan de Raad per brief van 20 april 2011 bezorgde, stelt de Raad vast dat dit geen origineel exemplaar betreft, doch een fotokopie is. Aan een gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopie of faxkopie kan geen bewijswaarde worden verleend.

In het kader van de devolutive kracht van het onderhavige beroep volstaat het voorgaande om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen vluchtelingenrechtelijke vrees in aanmerking kan worden genomen.

2.2.2. Ook inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rust de bewijslast op verzoeker. In het licht van de hierboven beschreven actuele situatie in Armenië en de hieraan gerelateerde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas toont verzoeker niet aan waarom hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou lopen.

2.3. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking."

2.3. Bijgevolg maakt ook verzoekster niet aannemelijk dat zij dient te vrezen voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER